

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/824/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3214200100
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3214200100.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa P. C. štátneho občana Slovenskej republiky bytom O. XX, W. nad W., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Ďurmekom, Radlinského 678/1, Bánovce nad Bebravou, proti odporcovi POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25 o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a neexistencie pohľadávky, na odvolanie navrhovateľa proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 7. júla 2014, č. k. 6C/5/2014 - 95, jednomyseľne takto

rozhodol:

Čiastočný rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 69,89 Eur zaplatením advokátovi navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti toho rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Čiastočným rozsudkom zo dňa 7. júla 2014 č. k. 6C/5/2014 - 95 okresný súd určil, že záväzok navrhovateľa zaplatiť pohľadávku odporcu s príslušenstvom z titulu zmluvy o úvere č. 3171081 zo dňa 01.10.2003 neexistuje. Vo zvyšnej časti vrátane trov konania rozhodne samostatným rozhodnutím. V odôvodnení okresný súd uviedol, že navrhovateľ ako dlžník a odporca ako veriteľ uzavreli dňa 1.10.2003 zmluvu o úvere č. 3171081, ktorou sa odporca zaviazal poskytnúť navrhovateľovi úver v sume 24 000 Sk (796,65 eur) a navrhovateľ sa zaviazal vrátiť odporcovi túto sumu zvýšenú o poplatok vo výške 20 000 Sk (663,88 eur), t. j. celkovo zaplatiť čiastku 44 000 Sk (1 460,53 eur) v 20 dvojtýždňových splátkach po 2 200 Sk (73,03 eur) počnúc dňom 15.10.2003. V ten istý deň (1.10.2003) navrhovateľ a odporca uzavreli dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, ktorou bola zabezpečená zmluva o úvere č. 3171081. Celková výška pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi nebola v dohode o zrážkach zo mzdy uvedená, bola nahradená odkazom na bod 5 Všeobecných podmienok zmluvy o úvere. Z formulácie z dohody o zrážkach zo mzdy vyplýva, že v tejto dohode pôvodne nebol vyplnený údaj o aktuálnom zamestnávateľovi dlžníka a dlžník dal touto dohodou veriteľovi súhlas, aby v jeho mene dopísal do tejto dohody údaje o jeho aktuálnom zamestnávateľovi. Uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4Er/1454/2008-14 bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená exekúcia na základe notárskej zápisnice, pri ktorej spísaní zastupoval navrhovateľa splnomocnený zástupca - koncipient advokáta uvedeného v zmluve o úvere. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 23CoE/122/2012-37 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. K 10.1.2014 evidoval odporca úhrady od navrhovateľa v sume 2 336,67 eur a zostávajúci dlh v sume 3 404,36 eur. Súd dospel k záveru, že na rozhodnutie o návrhu na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov z 1.10.2003 sú potrebné ďalšie úkony (najmä právne posúdenie otázky, či dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút v prípade spotrebiteľských zmlúv nie je v rozpore so smernicami Európskej únie na ochranu spotrebiteľa a s výkladovými pravidlami Súdneho dvora EÚ, najmä pokiaľ ide o požiadavku

súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok), avšak o návrhu na určenie neexistencie záväzku navrhovateľa voči odporcovi z titulu zmluvy o úvere č. 3171081 je možné rozhodnúť na základe dôkazov, ktoré má súd aktuálne k dispozícii. Súd preto o tejto časti petitu rozhodol čiastočným rozsudkom. Keďže odporca namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane navrhovateľa [§ 80 písm. c) O.s.p.], súd sa najprv zaoberal touto skutočnosťou a dospel k záveru, že naliehavý právny záujem je daný, pokiaľ ide o určenie neexistencie pohľadávky odporcu voči navrhovateľovi z titulu zmluvy o úvere č. 3171081. Navrhovateľ preukázal, že odporca svoju pohľadávku voči navrhovateľovi skutočne uplatňuje .Aj keď (ako tvrdí odporca) doteraz nedošlo k vykonaniu zrážky zo mzdy navrhovateľa, už samotná skutočnosť, že odporca dňa 27.11.2013 zaslal zamestnávateľovi navrhovateľa žiadosť o zrážky zo mzdy (a aj v následných e-mailoch s jeho zamestnankyňou uviedol, že eviduje voči odporcovi zostávajúci dlh 3 404,36 eur), svedčí o tom, že odporca má v úmysle domáhať sa voči navrhovateľovi zaplata 3 404,36 eur, o ktorých tvrdí, že sú dlhom navrhovateľa na základe zmluvy o úvere č. 3171081 - a to nielen na súde (žalobou resp. exekúciou), ale aj bez súdnej kontroly (prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy). Určením neexistencie tohto záväzku navrhovateľa (tejto pohľadávky odporcu voči navrhovateľovi) by sa teda výrazne zlepšilo postavenie navrhovateľa, ktorý by tým odvrátil možnosť odporcu domáhať sa (najmä mimo súdnej kontroly) svojej domnej pohľadávky. Zároveň sa tým odstráni stav právnej neistoty pre navrhovateľa, keď na jednej strane bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená (avšak z dôvodu, že exekučným titulom mala byť notárska zápisnica spísaná osobou, ktorá nemohla vystupovať ako splnomocnený zástupca navrhovateľa, teda nie z dôvodu neexistencie dlhu), na druhej strane však nebola výslovne určená ani neplatnosť zmluvy o úvere (ako upozornil aj samotný odporca), ani dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov a ani neexistencia dlhu, takže odporca môže požadovať pokračovanie v úhradách svojej domnej pohľadávky, napríklad prostredníctvom zrážok zo mzdy. V tejto situácii súd nemá pochybnosti o existencii naliehavého právneho záujmu na určení neexistencie pohľadávky odporcu (záväzku navrhovateľa).Vzhľadom k tomu, že tento rozsudok má povahu čiastočného rozsudku, ktorým sa súd zaoberal len jedným z dvoch nárokov uplatnených navrhovateľom (t. j. len návrhom na určenie neexistencie záväzku navrhovateľa voči odporcovi), súd v tomto štádiu neskúmal existenciu naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov (keďže o tejto časti navrhovateľovho petitu bude súd rozhodovať neskôr). Po zistení, že je daný naliehavý právny záujem navrhovateľa, súd preskúmal návrh na určenie neexistencie záväzku navrhovateľa voči odporcovi z vecného hľadiska a na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že tento návrh je dôvodný. Z listinných dôkazov založených v spise vyplýva, že na základe zmluvy o úvere č. 3171081 z 1.10.2003 poskytol odporca navrhovateľovi úver vo výške 24 000 Sk (796,65 eur), pričom navrhovateľ mal vrátiť odporcovi v 20 splátkach celkovo čiastku 44 000 Sk (1 460,53 eur). V skutočnosti navrhovateľ uhradil odporcovi 2 336,67 eur (ako vyplýva nielen z vyjadrenia navrhovateľa, ale aj z e-mailovej komunikácie medzi zamestnankyňou odporcu a zamestnankyňou navrhovateľovho zamestnávateľa). Ak odporca napriek tomu eviduje voči navrhovateľovi dlh v sume 3 404,36 eur, pričom navrhovateľ tento dlh popiera, bolo dôkaznou povinnosťou odporcu (resp. aspoň povinnosťou tvrdiť), na základe akých skutočností tento dlh eviduje. Vo všeobecnosti platí, že ten, kto niečo v súdnom konaní tvrdí, musí to aj preukazovať. Avšak ak ide o tvrdenie neexistencie nejakej skutočnosti (najčastejšie to býva tvrdenie navrhovateľa, že odporca mu neuhradil nejaký dlh), nie je možné poskytnúť dôkaz o neexistencii, preto sa v takom prípade dôkazné bremeno prenáša na druhú stranu a tá musí preukazovať existenciu danej skutočnosti (teda že dlh uhradila). O takýto prípad ide aj v tomto konaní: Navrhovateľ tvrdí, že neexistuje pohľadávka voči nemu, ktorú eviduje (a chce vymôcť) odporca na základe zmluvy o úvere č. 3171081, a navyše navrhovateľ preukázal, že na úhradu tohto dlhu zaplatil už viac než je suma istiny a poplatku uvedeného v zmluve (v zmluve nie sú uvedené úroky, iba poplatok 20 000 Sk, pričom podľa bodu 13 všeobecných podmienok tretina poplatku predstavuje úrok), preto bolo na odporcovi, aby preukázal existenciu dlhu navrhovateľa, najmä aby uviedol, ako započítaval jednotlivé úhrady navrhovateľa a ako dospel k výslednej sume dlhu navrhovateľa vo výške 3 404,36 eur. Odporca však súdu nepreložil žiadne doklady o štruktúre a dôvodoch ním evidovanej pohľadávky voči navrhovateľovi, ani sa vo svojich písomných podaniach k tejto skutočnosti nevyjadril. Odporca teda neuniesol dôkazné bremeno o existencii a výške svojej pohľadávky voči navrhovateľovi na základe zmluvy o úvere č. 3171081, preto súd návrhu v tejto časti vyhovel a určil neexistenciu takejto pohľadávky. Okrem toho, súd považuje zmluvu o úvere č. 3171081 z 1.10.2003 za spotrebiteľskú zmluvu. Podľa zmluvy mal navrhovateľ vrátiť odporcovi poskytnutý úver vrátane poplatku za jeho poskytnutie "v 20 dvojtyždňových splátkach po 2 200 Sk, počnúc dňom 15.10.2003". Konečná splatnosť celého dlhu teda nastala 7.7.2004 (vtedy mala byť splatná posledná, dvadsiata splátka). Odporca nepreukázal (a ani netvrdil) akékoľvek predĺženie konečnej splatnosti (napr. uznaním dlhu, novým splátkovým kalendárom a pod.), preto súd považuje akýkoľvek

dlh navrhovateľa evidovaný odporcom na základe tejto zmluvy za premlčaný (bez ohľadu na to, či sa naň aplikuje právna úprava premlčania z Občianskeho zákonníka - vtedy by bol premlčaný od 8.7.2007 - alebo z Obchodného zákonníka - vtedy by bol premlčaný od 8.7.2008 - preto tu nie je potrebné riešiť nejednotnosť judikatúry v tom, či aplikovať Občiansky zákonník alebo Obchodný zákonník). V súlade s ustanoveniami § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa súd v spotrebiteľských vzťahoch prihliada na premlčanie aj vtedy, ak sa ho spotrebiteľ nedovoľoval. Súd teda považuje akýkoľvek prípadný dlh navrhovateľa voči odporcovi vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 3171081 z 1.10.2003 (ak by taký dlh existoval) za premlčaný, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd návrhu v tejto časti vyhovel. Vec právne posúdil podľa § 100 ods. , § 101, § 103, § 387 ods. 1, § 397 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozsudku podal odporca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.. Namietal nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Podľa jeho názoru uvedenú zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. V zmysle ustanovenia § 2 písm. a) citovaného zákona spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Navrhovateľovi poskytol peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok. Navrhovateľ si mohol vybrať z podmienok, za ktorých poskytoval úvery. Výber možnosti splácania úveru v pravidelných intervaloch nie je možné považovať za odloženie splátky, ale za určenie konkrétne dohodnutých termínov splátok. Splátky podľa jeho názoru preto nie je možné posudzovať ako odložené platby. V zmysle ustanovenia § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Navrhovateľ neuhrádzal celkové náklady spojené s úverom, ale iba časť týchto nákladov, a to náklady spojené s vypracovaním a uzatvorením zmluvy o úvere, tzv. príslušný poplatok. V ustanovení § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sa stanovuje, ktoré náležitosti musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere. Nakoľko predmetom zmluvy boli peňažné prostriedky, teda nie tovar, alebo služba, zmluva o úvere nemohla obsahovať náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a preto nemožno predmetnú zmluvu o úvere posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je jednoznačné, že zmluva o úvere č. 8570270 (?) nemôže byť klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle uvedeného zákona a teda na postavenie navrhovateľa nemožno aplikovať len ustanovenia Občianskeho zákonníka a nemožno na neho prihliadať ako na spotrebiteľa. Existenciu záväzku deklaruje priamo zmluva o úvere s odkazom na všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, a nejde tak o domnelú pohľadávku, ako sa mylne domnieva súd. Navrhovateľov záväzok vyplýva najmä z notárskej zápisnice o uznaní dlhu. Aplikácia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je na daný prípad neprípustná, pretože navrhovateľ v čase uzatvorenia zmluvy nemal postavenie spotrebiteľa. Podľa jeho názoru záväzok voči navrhovateľovi premlčaný nie je. Aj napriek tomu, že exekúcia bola zastavená, jeho právo vyplývajúce z uznania dlhu, ktoré je obsahom notárskej zápisnice zo dňa 18.04.2001, si mohol riadne uplatniť u zamestnávateľa navrhovateľa. V čase, keď sa obrátil na zamestnávateľa jeho nárok premlčaný nebol.

K odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru je vzťah účastníkov vzťahom spotrebiteľským. Odporca neunesol dôkazné bremeno ohľadne existencie a výšky údajnej pohľadávky, nepreukázal oprávnenosť nároku vo výške 3.404,6 Eur. Súhlasil s názorom okresného súdu o premlčaní. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Odporca sa v prevažujúcej miere svojho odvolania venuje otázke, či je možné na danú vec aplikovať zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Okresný súd však predmetnú vec podľa uvedeného zákona neposudzoval a ani uvedený právny predpis v napadnutom rozsudku necitoval. Preto odvolanie

odporcu vyznieva zmätočne aj v spojení s označením dotknutej zmluvy o úvere v odvolaní iným číslom (8570270) ako je označená zmluva o úvere, ktorá je predmetom toho konania (3171081), čo vzbudzuje dojem, že sa odvolanie týka inej veci.

Pokiaľ chcel odvolateľ týmto výkladom spochybníť právne posúdenie postavenia navrhovateľa ako spotrebiteľa, odvolací súd poukazuje, že k uvedenému posúdeniu dospel okresný súd aplikáciou a interpretáciou iných právnych predpisov a to § 52 ods. 1 v spojení s § 879j Občianskeho zákonníka a § 23a a § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase podpisu zmluvy. K aplikácii uvedených ustanovení právnych predpisov okresným súdom sa odvolateľ nevyjadril ani voči nim nenamietal. Odvolací súd napriek tomu dodáva, že sa s uvedeným právnym záverom okresného súdu stotožňuje. Zmluva uzatvorená účastníkmi spĺňa náležitosti typovej zmluvy podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom a platnom ku dňu uzavretia zmluvy. Typové zmluvy sú svojou podstatou zhodné so spotrebiteľskými zmluvami, ktorý termín (spotrebiteľské zmluvy) bol zavedený do právneho poriadku Slovenskej republiky neskôr zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Občiansky zákonník, s účinnosťou od 01.04.2004. Za účelom predchádzania sporom pri aplikácii zákona o ochrane spotrebiteľa sa úprava § 23a zákonom č. 616/2004 Z.z.(zmena zákona o ochrane spotrebiteľa) iba terminologicky zosúladiť s úpravou podľa Občianskeho zákonníka. Nič sa však nezmenilo na charaktere danej zmluvy ako spotrebiteľskej, hoci v čase uzavretia zmluvy tento termín náš právny poriadok nepoznal. Táto skutočnosť nič nemení ani na postavení navrhovateľa ako spotrebiteľa podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzatvorenia spornej zmluvy o úvere. Odvolací súd sa stotožňuje s hodnotením skutkového stavu okresným súdom, ktorý uviedol, že zmluvu uzatváral navrhovateľ ako fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (v zmluve bol navrhovateľ identifikovaný menom a priezviskom, adresou, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu) - nič v zmluve ani vo vyjadreniach účastníkov konania nenasvedčuje tomu, že by navrhovateľ konal v rámci akejkoľvek obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Preto je správny postup okresného súdu, ktorý na navrhovateľa z hľadiska práva hľadel ako na spotrebiteľa.

Dôvodom, pre ktorý okresný súd vyhovel návrhu a určil neexistenciu záväzku navrhovateľa voči odporcovi, bolo neunesenie dôkazného bremena odporcom. K danému dôvodu odporca v odvolaní iba stručne namietol, že existenciu záväzku deklaruje zmluva o úvere. Zo zmluvy o úvere č. 3171081 z 1.10.2003 však jednoznačne (v presnej výške) vyplýva iba záväzok navrhovateľa zaplatiť odporcovi celkovo 44.000,- Sk (1.460,53 eur). Navrhovateľ preukázal, a to svojím výsluchom a najmä listinným dôkazom- prepisom e-mailovej komunikácie medzi odporcom a zamestnávateľom navrhovateľa, že odporcovi už zaplatil 2.336,67 eur, teda o 876, 14 Eur viac, ako vyplýva zo zmluvy o úvere (1.460,53 eur). Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne. Na základe skutkového stavu zisteného zo zmluvy o úvere v zmysle citovaného zákonného ustanovenia už identifikovaný a jediný preukázaný záväzok navrhovateľa voči odporcovi nejestvuje. Ak odporca uplatňuje voči navrhovateľovi na základe uvedenej zmluvy pohľadávku v sume 3.404,36 eur, pričom navrhovateľ tento dlh popiera, je odporca povinný tvrdiť a preukázať, na základe akých skutočností tento dlh vznikol (t.j. uviesť, z čoho pozostáva uvedený dlh, uviesť ustanovenia zmluvy prípadne zákona, z ktorých odvodzuje svoj nárok voči navrhovateľovi a opísať konkrétne skutkové okolnosti, ktoré vytvárajú skutkový podklad pre rozhodnutie o základe a výške pohľadávky a predložiť dôkazy), ako správne uzavrel okresný súd. Odporca tak však nevykonal.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci, platí prejednávací zásada. Prejednávací zásada spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti, rozhodné pre posúdenie daného prípadu, a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou účastníkov konania, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy na preukázanie tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Súd nie je povinný sám vyhľadávať potrebné tvrdenia a dôkazy. Nie je povinný po nich pátrať ani by tak dosť dobre nemohol urobiť, pretože by musel vyhľadávať skutočnosti, ktoré sa týkajú rozmanitých súkromných vzťahov medzi účastníkmi. Tie mu nie sú pravidelne známe a vôbec dostupné. Ak tak

účastníci nevykonajú, potom zastihne tohto účastníka, ktorý je povinný potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jeho neprospech.

Ani v sporovom konaní úprava neopúšťa zásadu materiálnej pravdy ako protipól zásady formálnej pravdy. Zásada materiálnej pravdy je vyjadrená najmä v § 153 ods. 1 O.s.p. tak, že základom rozhodnutia súdu je zistený skutkový stav. Ak si účastník nesplní povinnosť tvrdenia, teda neunesie bremeno tvrdenia, má to ten procesný následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak sa jedná o rozhodnú skutočnosť podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok nepriaznivé rozhodnutie.

K naplneniu tohto následku došlo aj v prejednávanej veci. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že odporca existenciu a dôvodnosť pohľadávky voči navrhovateľovi nepreukázal.

Odporca ďalej namietal voči konštatovaniu okresného súdu o premlčaní pohľadávky, čo je podľa okresného súdu ďalším dôvodom vyhovenia návrhu. Podľa názoru odvolacieho súdu otázka premlčania nemá vo vzťahu k návrhu v danej časti žiaden význam. Žalobná žiadosť totiž znie na určenie neexistencie záväzku navrhovateľa zaplatiť pohľadávku odporcu. Premlčanie (bez ohľadu na jeho danosť) nemá za následok neexistenciu resp. zánik pohľadávky. Vychádzajúc z ustanovenia § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka premlčaním právo na plnenie povinnosti nezaniká, premlčané právo trvá ďalej ako tzv. naturálne právo, a jemu zodpovedajúca povinnosť sa mení na tzv. naturálnu obligáciu. Má obmedzené právne účinky, je nežalovateľné, jeho plnenie nemožno vynútiť štátnou autoritou, avšak už poskytnuté plnenie nemožno žiadať späť.

Riešenie otázky premlčania je preto pre predmet konania, ktorým je podľa návrhu (v rozhodnutej časti) neexistencia záväzku, vzhľadom na uvedené účinky inštitútu premlčania, bezvýznamná.

Napriek tomu odporcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu vzhľadom na vyššie uvedené závery nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý čiastočný rozsudok okresného súdu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Toto právo si v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. uplatnil. Trovami navrhovateľa v odvolacom konaní sú odmena za zastupovanie advokátom a hotové výdavky advokáta (§ 137 O.s.p) za jeden úkon právnej služby, a to za písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej -vyjadrenie k odvolaniu z 07.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) odmena vo výške 1/13 výpočtového základu (§ 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) t. j. 61,85 eur a hotový výdavok vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) t. j. 8,04 eur , spolu trovy právneho zastúpenia navrhovateľa činia 69,89 eur. Ich náhradu je odporca podľa § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľa. Lehota na plnenie bola určená v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p. veľa pred bodkočiarkou - 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.